

giver en Lovregel, og saa kan man gaa derefter. Følgelig faar den tyske Administration ogsaa en ganske anderledes let Opgave, idet den maa gaa efter de ganske klare og tydelige Lovregler og saaledes kan afgøre Sagerne langt hurtigere, end naar selve Lovgivningen er saa elastisk som hos os. Naar Lovgivningen er saa elastisk, maa vore Myndigheder netop indhente de Erklæringer, som Rigsdagen har foreskrevet skal indgives; man maa høre de kommunale Myndigheder, som er oprettet med den Opgave for Øje.

Derfor kan jeg ikke forstaa de Herrer, naar de straks siger, det gaar for langsomt. De maa jo dog gøre sig klart, hvad Grunden er til, at det gaar saa langsomt. De maa se, at Grunden fremfor alt ligger i hele vor Lovgivnings Teknik, idet den tager de konkrete Hensyn. Saa kan man foretrække, hvilken af de to Ting man vil. Jeg maa sige, at jeg foretrækker vor Lovgivning, som netop tager disse Hensyn. Men de, som er enige med mig deri — og det tror jeg, at i alt Fald de to af de tre ærede Medlemmer fra Sønderjylland er —, maa ogsaa tage den anden Konsekvens, at saa kan Administrationen dernede ikke gaa saa hurtigt, som den kunde efter den tyske Lovgivning.

Lad mig nævne et Eksempel fra vor egen Lovgivning. Hidtil har det været saaledes, at Fuldmyndighed erhvervedes ved 25 Aars Alderen, men der kunde i Undtagelsestilfælde gives Bevilling, hvorved den opnaaedes tidligere. Saa maatte vedkommende Myndighed selvfølgelig, naar Ansøgning derom indgaves, undersøge, om der forelaa Grund til at gøre en Undtagelse. Nu indfører man en Lov, der siger: 21 Aar, ikke før og ikke senere; og nu kan det ærede Medlem gaa op til sin Politimester en Dag, saa kan han faa Svar med det samme: 21 Aar. Nu behøver Politimesteren ikke at sige: Ja, der er en lille Ventil, om den kan benyttes, ved jeg ikke, jeg vil undersøge det. Altsaa, vor Lovgivning tillader nu paa dette Punkt Svar med det samme.

I Parentes bemærket er vor Lovgivning efter min Mening undertiden noget for elastisk. Jeg forstaaer godt, at det i Tilfælde, hvor syge Mennesker skal bruge meget Vin, er godt at have en Ventil, der gør det muligt at fritage dem for Skat, og at Lægerne derfor har Myndighed til at udstede Attester, hvorved dette opnaas. Kontrol er her meget vanskelig, og det er et Spørgsmaal, om ikke Lægerne paa dette Punkt gaar lovlig vidt. Jeg synes f. Eks.,

det er at gaa alt for vidt, naar en Forfatterinde faar Lægeattest til 60 Flasker Champagne og endvidere til 100 Flasker Rødvin, for at hun kan skrive Bøger om Natten. Det mener jeg ikke er nødvendigt, saa lidt som, at en Skuespiller for at spille særlig godt faar foreskrevet og rekvirerer 48 Flasker Whisky.

Ærede Medlemmer vil vide, at vor Lovgivnings Regler i mange Tilfælde maa medføre en vidtstrakt Undersøgelse, som ifølge Sagens Natur maa tage lang Tid. Jeg tør derfor godt overfor de ærede Medlemmer stille det Spørgsmaal: Foretrækker de den tyske Lovgivning med tydelige og klare Lovregler, ingen Erklæringer fra Kommunalbestyrelser o. s. v.? For med det System kunde vi ogsaa handle hurtigt. Jeg tror imidlertid ikke, det er heldigt. Men foretrækker man vort System, saa maa man ogsaa tage Konsekvensen. Det er først og fremmest vor Lovgivning, der gør, at det nødvendigvis maa gaa langsomt.

Men der er ogsaa noget andet, som gør, at vi maa være langsommere end andre. Det er hele det Embedsmaskineri, som vore Embedsmænd her i Danmark er opdraget i, og som jeg ikke haaber maa blive forandret. Hvis der kommer en Skrivelse til en af vore Embedsmænd, saa afviser han den ikke med at sige: Denne Sag kan ikke fremmes paa det foreliggende Grundlag, som man gør i andre Lande. Kommer der i andre Lande en Skrivelse, som ikke indeholder de fornødne Oplysninger, saa kan det ønskede ikke bevilges, og saa maa vedkommende Mand selv gaa til en Sagfører og fremskaffe alle de Oplysninger, der fordres. Jeg fik forleden en Skrivelse, der lød omtrent saaledes: Jeg, der har været gift, ønsker at gifte mig med en anden, dog ikke med en Indlænding. Hvad skulde jeg svare? Jeg kunde godt give det Svar øjeblikkelig: Kan ikke bevilges paa det foreliggende Grundlag. I Stedet for undersøgte vi Sagen, og Manden blev spurgt om, hvad han mente med sit Andragende, og hvordan Forholdene var. Men den Fremgangsmaade kræver selvfølgelig længere Tid.

Jeg tør rolig spørge det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, som navnlig var inde paa hele dette Forhold, om han vil foretrække, at vor Embedsstand optræder paa den Maade, at man, naar der indkommer et ufuldstændigt Andragende, svarer: Kan ikke bevilges paa det foreliggende Grundlag. Hvis det ærede Medlem foretrækker det, saa faar han en Mod-